

Gáti István

(Mánd, 1749. április 8-Szatmár, 1843. február 17.)

Papi családból származott. Iskoláit Sályiban, Sárospatakon, Losoncon és Debrecenben végezte. Később a bécsi egyetemen is tanult. Egy ideig tanító volt, majd lelkész lett. Többek között Huszton, Máramarosszigeten és Szatmáron szolgált, 1800-tól mint esperes.

Állandó munkatársa volt az egyházi lapoknak, de verseket is írt. Művei:

A magyar nyelvnek a magyar hazához való szükséges voltát tárgyazó hazafiúi elmélkedések. Bécs, 1790; Második József a máramarosi éhségben, 1792; Természet históriája. Pozsony, 1795; A stenographiáról. Pest, 1820; Elmélkedések a magyar dialektusról, 1821; Fontos beszéd tudománya vagy oratoria. Sárospatak, 1828.

Irodalom:

Szinnyei: i. m.: III. 1041.

Margócsy József: A Szamosköz irodalmi emlékei. Szamosközi tanulmányok. Fehérgyarmat, 1988.

/Katona Béla: Szabolcs-Szatmár-Bereg irodalmi topográfiája, I. Nyíregyháza: Jósa Múz. 1996./